សៀវភៅយ៉ូអែល និងព្រះវិហារអាឌវែនទីស្ទ ថ្ងៃទីប្រាំពីរ សម័យឡាវឌីសេ — លេខ ៥

តើដល់ពេលណាទៀត? ត្រាទីប្រាំ

Jeff Pippenger

2025-12-07

នៅពេល «ពន្លឺសម្រាប់គ្រានោះត្រូវបានប្រទាន» វាត្រូវបាន «ទទួលយក» ឬ «បដិសេធ»។ ការញែកចេញដែលត្រូវបានសម្រេចនៅពេលពន្លឺត្រូវបានណែនាំចូលមក គឺជាកិច្ចការរបស់ដំណឹងល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលរួមបញ្ចូលមិនត្រឹមតែការបោះត្រាលើរាស្ត្ររបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងការញែកស្រូវសាលីចេញពីស្មៅអាក្រក់ផងដែរ។ ដំណើរការសាកល្បង និងការញែកចេញចុងក្រោយបានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី 9/11 នៅពេលដែលសំណួរព្យាករណ៍សួរថា «ដល់ពេលណា?» ហើយចម្លើយព្យាករណ៍គឺ «រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ»។ ការលើកឡើងចុងក្រោយនៃនិមិត្តសញ្ញា «ដល់ពេលណា» ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងត្រាទីប្រាំ ក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ។

> ហើយកាលទ្រង់បានបើកត្រាទី៥ នោះខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមអាសនាបូជានូវព្រលឹង របស់អស់អ្នកដែលត្រូវបានសម្លាប់ ដោយព្រោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងដោយព្រោះសក្ខីភាពដែលពួកគេបានកាន់ខ្ជាប់។ ហើយពួកគេបានស្រែកឡើងដោយសំឡេងខ្លាំងថា ឱព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធ និងពិតត្រង់អើយ តើដល់កាលណាទៀត ទ្រង់មិនទាន់ជំនុំជម្រះ ហើយសងសឹកឈាមរបស់យើងលើអស់អ្នកដែលរស់នៅផែនដីនេះឬ?
>
> ហើយអាវសវែងពណ៌សត្រូវបានប្រទានដល់ពួកគេម្នាក់ៗគ្រប់រូប; ហើយមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ពួកគេថា ពួកគេត្រូវសម្រាកនៅឡើយមួយរយៈខ្លី ទាល់តែពួកអ្នកបម្រើរួម និងបងប្អូនរបស់ពួកគេ ដែលនឹងត្រូវសម្លាប់ដូចជាពួកគេ បានគ្រប់ចំនួន។វិវរណៈ 6:9–11

ការបំផុសគំនិតដាក់ចម្លើយចំពោះសំណួរ «តើដល់ពេលណា» ដែល «ព្រលឹងរបស់អ្នកដែលត្រូវបានសម្លាប់» បានសួរ ទៅក្នុងអនាគត គឺនៅពេលដែលក្រុមទីពីរនៃទុក្ករបុគ្គលរបស់សម្តេចប៉ាប ត្រូវបានបំពេញឡើង។ ការនោះចាប់ផ្តើមនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ហើយដោយហេតុនេះ Sister White កំណត់អត្តសញ្ញាណវិវរណៈ ជំពូក ១៨ ថាជាការសម្រេចនៃក្រុមទីពីរនៃទុក្ករបុគ្គល។ មាន «សំឡេង» ពីរនៅក្នុងខ៥ ដំបូង; សំឡេងទីមួយសម្គាល់ 9/11 ហើយសំឡេងទីពីរហៅប្រុសនិងស្ត្រីឲ្យចេញពីបាប៊ីឡូននៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ Sister White កំណត់អត្តសញ្ញាណនិមិត្តសញ្ញា «តើដល់ពេលណា» នៅក្នុងត្រាទីប្រាំ ជាមួយខ៥ ដំបូងនៃវិវរណៈ ១៨ ដើម្បីគូសបញ្ជាក់ចន្លោះពី 9/11 ដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ ការផ្តោតសំខាន់មិនមែនលើការញែកចេញ និងការបោះត្រារាស្ត្ររបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែលើការជំនុំជម្រះសម្តេចប៉ាប ពីព្រោះបានសម្លាប់ទុក្ករបុគ្គលនៃប្រវត្តិសាស្ត្រកន្លងមក និងទុក្ករបុគ្គលទាំងនោះក្នុងអំឡុងវិបត្តិច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលបង្កើតជាក្រុមទីពីរនៃទុក្ករបុគ្គលរបស់សម្តេចប៉ាប។

«នៅពេលត្រាទីប្រាំត្រូវបានបើក យ៉ូហាន អ្នកទទួលវិវរណៈ បានឃើញក្នុងនិមិត្តថា នៅក្រោមអាសនៈ មានក្រុមអ្នកដែលត្រូវបានសម្លាប់ ដោយព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់ពីនេះ មកដល់ទិដ្ឋភាពទាំងឡាយដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុង វិវរណៈ ជំពូកទីដប់ប្រាំបី នៅពេលដែលអស់អ្នកដែលស្មោះត្រង់ និងពិតត្រូវបានហៅឲ្យចេញពីបាប៊ីឡូន។ [វិវរណៈ 18:1–5, quoted.]» Manuscript Releases, volume 20, 14.

នៅក្នុងអត្ថបទមួយទៀត ដែលនាងបានកំណត់អត្តសញ្ញាណពួកសក្ខីជននៃត្រាទីប្រាំ និងក្រុមសក្ខីជនទីពីរ និងអនាគត ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងវិបត្តិនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នាងបាននិយាយថា ឈុតហេតុការណ៍ទាំងនោះ «នឹងស្ថិតនៅក្នុងរយៈពេលមួយនៅពេលអនាគត»។ សំឡេងទាំងពីរនៃវិវរណៈដប់ប្រាំបី តំណាងឲ្យ «រយៈពេលមួយនៅពេលអនាគត»។ សំឡេងទីមួយនៅដើមគឺនៅថ្ងៃទី 9/11 ហើយសំឡេងទីពីរគឺនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

«ហើយកាលទ្រង់បានបើកត្រាទី៥ នោះខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមអាសនៈ មានព្រលឹងរបស់អស់អ្នកដែលត្រូវបានសម្លាប់ ដោយព្រោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងដោយព្រោះទីបន្ទាល់ដែលពួកគេបានកាន់ខ្ជាប់។ ហើយពួកគេបានស្រែកឡើងដោយសំឡេងយ៉ាងខ្លាំងថា ឱព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធ និងពិតត្រង់អើយ តើដល់កាលណាទៀត ទ្រង់មិនទាន់ជំនុំជម្រះ និងសងសឹកឈាមរបស់យើង លើអស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីនោះ? ហើយអាវសបានប្រទានដល់ពួកគេម្នាក់ៗ [ពួកគេត្រូវបានប្រកាសថាបរិសុទ្ធ និងស្អាតស្អំ] ហើយមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ពួកគេថា គួរឲ្យពួកគេសម្រាកនៅសិនមួយរយៈខ្លី ទាល់តែពួកអ្នកបម្រើរបស់ពួកគេ និងបងប្អូនរបស់ពួកគេ ដែលនឹងត្រូវសម្លាប់ដូចជាពួកគេផងនោះ បានគ្រប់ចំនួនសិន» [វិវរណៈ 6:9–11]។ នៅទីនេះ មានទិដ្ឋភាពទាំងឡាយដែលត្រូវបានបង្ហាញដល់យ៉ូហាន មិនមែនជាការណ៍ពិតដែលកំពុងកើតមាននៅពេលនោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្វីដែលនឹងកើតមាននៅក្នុងអំឡុងពេលមួយនាអនាគត។

«វិវរណៈ 8:1–4 ដកស្រង់»។ Manuscript Releases, ភាគ 20, 197។

សឺស្ទើរ វ៉ាយត៍ បានភ្ជាប់ការសម្រេចនៃការបង្កើតក្រុមទីពីរនៃពួកទុក្ករបុគ្គលទៅនឹងអនាគត ហើយនៅក្នុងអត្ថបទមួយទៀត នាងបានដកស្រង់ វិវរណៈ 18:1–5 ដែលកំណត់សំឡេងមួយនៅក្នុងខទីមួយដល់ខទីបី និងសំឡេងមួយទៀតនៅក្នុងខទីបួន និងខទីប្រាំ។ សំឡេងទីមួយសម្គាល់ថ្ងៃទី 9/11 នៅពេលអគារធំៗនៃទីក្រុងញូវយ៉កបានដួលរលំ ហើយសំឡេងទីពីរគឺជាច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នៅពេលហ្វូងចៀមមួយទៀតរបស់ព្រះត្រូវបានហៅឲ្យចេញពីបាប៊ីឡូន។ នៅក្នុងអត្ថបទទីពីរ នាងបានយោងទៅកាន់ជំពូកទីប្រាំបីនៃព្រះគម្ពីរ វិវរណៈ និងខទីមួយដល់ខទីបួន ដែលកំណត់ការបើកត្រាទីប្រាំពីរ នៅពេលធ្យូងភ្លើងពីលើអាសនៈត្រូវបានបោះចុះមកលើផែនដី ដែលស្របគ្នានឹងថ្ងៃប៉ែងតេកុស្ត៍ នៅពេលភ្លើងបានមកពីស្ថានសួគ៌ ហើយបានបំភ្លឺពួកសិស្ស ដូចជាថ្មដប់ពីររបស់អលើយ៉ាត្រូវបានបំភ្លឺ និងដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយអណ្តាតភ្លើងនៅលើពួកសិស្ស។

តើដល់ពេលណា? សាការី និង យ៉ូហាន

តើរយៈពេល «តើដល់ពេលណា?» ជានិមិត្តសញ្ញាព្យាករណ៍នៃអំឡុងពេលវេលាពី 9/11 រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលត្រូវបានបង្ហាញជារូបបែបក្នុងរឿងភ្នំកើមែល ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ក្រុម Millerites ពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ម៉ូសេ ចាប់ពីគ្រោះកាចទីប្រាំបីដល់ទីដប់ ក្នុងទីបន្ទាល់របស់ពួកទុក្ករបុគ្គលនៃគ្រាទីប្រាំ ហើយនៅក្នុងសាការី ក៏មានសំណួរត្រូវបានសួរថា «តើដល់ពេលណា?» ទាល់តែព្រះទ្រង់មេត្តាករុណាចំពោះក្រុងយេរូសាឡិម ដែលបានស្ថិតនៅក្នុងបាប៊ីឡូនអស់ចិតសិបឆ្នាំ។

> បន្ទាប់មក ទេវទូតរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានឆ្លើយថា ឱព្រះយេហូវ៉ានៃពលបរិវារអើយ តើទ្រង់នឹងមិនអាណិតមេត្តាដល់ក្រុងយេរូសាឡិម និងដល់ក្រុងទាំងឡាយនៃស្រុកយូដា ដែលទ្រង់បានមានព្រះពិរោធទាស់នឹងពួកគេអស់រយៈពេលចិតសិបឆ្នាំនេះ ដល់កាលណាទៀត?
>
> ហើយព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានឆ្លើយតបទៅទេវតាដែលបាននិយាយជាមួយខ្ញុំ ដោយពាក្យល្អៗ និងពាក្យកម្សាន្តចិត្ត។
>
> ដូច្នេះ ទេវតាដែលបាននិយាយជាមួយខ្ញុំ មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរប្រកាសឡើង ដោយនិយាយថា ព្រះយេហូវ៉ានៃពលបរិវារ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ យើងមានសេចក្តីប្រចណ្ឌចំពោះក្រុងយេរូសាឡិម និងស៊ីយ៉ូន ដោយសេចក្តីប្រចណ្ឌយ៉ាងខ្លាំង។ ហើយយើងមានសេចក្តីកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះសាសន៍ទាំងឡាយដែលកំពុងសុខសាន្តស្រួល៖ ដ្បិតយើងគ្រាន់តែខឹងបន្តិចប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែពួកគេបានជួយបន្ថែមទុក្ខវេទនា។ ដូច្នេះ ព្រះយេហូវ៉ាមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ យើងបានត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡិមវិញ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា; ព្រះវិហាររបស់យើងនឹងត្រូវសង់ឡើងនៅក្នុងក្រុងនោះ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ានៃពលបរិវារ «ហើយខ្សែវាស់នឹងត្រូវលាតសន្ធឹងលើក្រុងយេរូសាឡិម។» «ចូរប្រកាសទៀត ដោយនិយាយថា ព្រះយេហូវ៉ានៃពលបរិវារ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ក្រុងទាំងឡាយរបស់យើង នឹងនៅតែសម្បូរសប្បាយដោយវិបុលភាព; ហើយព្រះយេហូវ៉ានឹងនៅតែសម្រាលទុក្ខដល់ស៊ីយ៉ូន ហើយនឹងនៅតែជ្រើសរើសយេរូសាឡិម»។ សាការី ១:១២–១៧។

បងស្រី វ៉ៃត៍ បានភ្ជាប់ដោយផ្ទាល់នូវ «ចិតសិបឆ្នាំ» របស់សាការីយ៉ា ដែលអ៊ីស្រាអែលបុរាណតាមព្យញ្ជនៈបានស្ថិតនៅក្នុងភាពជាទាសករចំពោះបាប៊ីឡូនតាមព្យញ្ជនៈ ជាមួយនឹងរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ ចាប់ពីឆ្នាំ 538 ដល់ 1798 ដែលអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ (គ្រីស្ទបរិស័ទ) បានស្ថិតនៅក្នុងភាពជាទាសករចំពោះបាប៊ីឡូនខាងវិញ្ញាណ (កាតូលិករ៉ូម៉ាំង)។

> «ព្រះវិហាររបស់ព្រះនៅលើផែនដី ពិតជាស្ថិតនៅក្នុងការជាប់ជាឈ្លើយក្នុងអំឡុងពេលវែងនេះនៃការបៀតបៀនឥតស្រាកស្រាន្ត ដូចជាកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដែលត្រូវបានឃុំជាឈ្លើយនៅបាប៊ីឡូនក្នុងអំឡុងពេលនៃការនិរទេសផងដែរ»។ Prophets and Kings, 714.

នៅឆ្នាំ ១៧៩៨ នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ សារទីមួយក្នុងចំណោមសារបី ដែលត្រូវបានតំណាងជាទេវតានៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៤ បានមកដល់។ សារទីពីរបានមកដល់នៅថ្ងៃទី ១៩ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ហើយសារទីបីនៅថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។ ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានតំណាងដោយសំណួរ «តើយូរប៉ុណ្ណា» គឺចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ហើយរយៈពេលនោះត្រូវបានពុម្ពជាមុននៅក្នុងការចាប់ផ្តើមនៃអាដវែនទីសឹម ក្នុងចលនាមិល្លើរ៉ាយត៍ ចាប់ពីថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ រហូតដល់ថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។ រយៈពេលនោះត្រូវបានបង្ហាញជានិមិត្តរូបដោយយ៉ូហាន អ្នកទទួលវិវរណៈ នៅក្នុងជំពូក ១០ នៅពេលដែលយ៉ូហានបរិភោគសៀវភៅតូច ដែលផ្អែមនៅក្នុងមាត់របស់គាត់ ប៉ុន្តែក្លាយជាជូរចត់នៅក្នុងពោះរបស់គាត់។

> ហើយសំឡេងដែលខ្ញុំបានឮពីស្ថានសួគ៌
> នោះបានមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំម្តងទៀតថា៖
> «ចូរទៅយកសៀវភៅតូចដែលបើកហើយនោះ
> ពីក្នុងដៃរបស់ទេវតាដែលឈរលើសមុទ្រ និងលើផែនដីចុះ»។
> ហើយខ្ញុំក៏ទៅឯទេវតានោះ ហើយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖
> «សូមឲ្យសៀវភៅតូចនោះមកខ្ញុំ»។ ហើយគាត់និយាយមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ចូរយកវា
> ហើយបរិភោគវាទាំងមូលចុះ; វានឹងធ្វើឲ្យពោះអ្នកល្វីង ប៉ុន្តែនៅក្នុងមាត់អ្នក
> វានឹងផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ»។ ហើយខ្ញុំក៏យកសៀវភៅតូចនោះពីដៃរបស់ទេវតា
> ហើយបរិភោគវាទាំងមូល; ហើយនៅក្នុងមាត់ខ្ញុំ វាផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ
> ហើយកាលណាខ្ញុំបានបរិភោគវាហើយ នោះពោះខ្ញុំក៏ល្វីង។
>
> ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា
> អ្នកត្រូវតែថ្លែងទំនាយម្តងទៀតនៅចំពោះមុខប្រជាជនជាច្រើន
> សាសន៍ជាច្រើន ភាសាជាច្រើន និងស្តេចជាច្រើន។វិវរណៈ 10:8–11។

ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលយ៉ូហានកំពុងបង្ហាញ ត្រូវបានតំណាងដោយសៀវភៅដែលត្រូវបានបរិភោគ ពីព្រោះការបរិភោគនោះតំណាងឲ្យពួកមីល្លើរ៉ាយត៍ ដែលបានមកដល់ការយល់ដឹងអំពីសារនោះ និងបទពិសោធន៍របស់ពួកគេក្នុងការប្រកាសសារនោះ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីប្រវត្តិសាស្ត្រនោះត្រូវបានបង្ហាញថា យ៉ូហានត្រូវតែព្យាករម្តងទៀត នោះការព្យាករដែលកំពុងត្រូវបានកំណត់សម្គាល់ គឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844។ យ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់ថា ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកមីល្លើរ៉ាយត៍ពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 ត្រូវបានធ្វើឡើងវិញនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃចុងបញ្ចប់របស់អាដវេនទីសឹម។ ភ្លាមៗនៅពេលដែលយ៉ូហានត្រូវបានប្រាប់ថា គាត់ត្រូវតែព្យាករម្តងទៀត គាត់ក៏ត្រូវបានប្រាប់ឲ្យវាស់ព្រះវិហារផងដែរ។

> ហើយមានដើមត្រែងមួយដូចជាដំបង ត្រូវបានប្រទានមកឲ្យខ្ញុំ; ហើយទេវតាបានឈរ
> ដោយមានពាក្យថា ចូរក្រោកឡើង ហើយវាស់ព្រះវិហារនៃព្រះ និងអាសនៈ
> ព្រមទាំងអ្នកដែលថ្វាយបង្គំនៅក្នុងនោះផង។
> ប៉ុន្តែទីលានដែលនៅខាងក្រៅព្រះវិហារ នោះចូរទុកចេញទៅ ហើយកុំវាស់វាឡើយ;

> ដ្បិតទីនោះបានប្រគល់ឲ្យសាសន៍ដទៃហើយ: ហើយក្រុងបរិសុទ្ធ នោះពួកគេនឹងជាន់ឈ្លីក្រោមជើងអស់រយៈពេលសែសិបពីរខែ។ វិវរណៈ ១១:១, ២

ការងារដែលបានប្រគល់ឲ្យសាសនាអាដវេនទីស្ទ បន្ទាប់ពីថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ត្រូវបានយ៉ូហានតំណាងថាជាការវាស់វែង ឬស្ថាបនាព្រះវិហារ ស្របតាមព្រះបន្ទូលសន្យាដែលបានដាក់បង្ហាញនៅក្នុងសាការីថា «ខ្សែវាស់មួយនឹងត្រូវបានលាតសន្ធឹងមកលើក្រុងយេរូសាឡឹម» ម្តងទៀត—ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹង «រើសយកក្រុងយេរូសាឡឹម» ម្តងទៀត។ ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានតំណាងនៅដើមកំណើតនៃសាសនាអាដវេនទីស្ត ដោយចលនាភីឡាដែលភាននៃអាដវេនទីស្តមីឡើរ ត្រូវបានធ្វើឲ្យកើតឡើងម្តងទៀតនៅចុងបញ្ចប់នៃសាសនាអាដវេនទីស្ត ដោយចលនាភីឡាដែលភាននៃមនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់។ នៅក្នុងការខកចិត្តដ៏ធំនៃថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 រយៈពេលមួយនៃពេលវេលាដែលត្រូវបានតំណាងថាជា «ថ្ងៃទាំងឡាយនៃសំឡេងរបស់ទេវតាទីប្រាំពីរ» បានចាប់ផ្ដើម។

> ប៉ុន្តែ នៅក្នុងថ្ងៃនៃសំឡេងរបស់ទេវតាទីប្រាំពីរ នៅពេលដែលគាត់ចាប់ផ្តើមផ្លុំត្រែ អាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់ ដូចជាទ្រង់បានប្រកាសដល់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ គឺពួកហោរា។ វិវរណៈ 10:7។

សារនោះបានផ្អែមល្ហែមដល់ពួក Millerites នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីពេលវេលាអ៊ីស្លាមនៃវេទនាទីពីរ បានសម្រេចឡើងត្រឹមត្រូវដូចដែលពួក Millerites បានទាយទុកជាមុន មុនថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840។ សារនោះបានក្លាយជាជូរចត់នៅក្នុងពោះ ដោយសារការខកចិត្តយ៉ាងធំធេងនៃថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីយ៉ូហានបញ្ចប់ការបង្ហាញប្រវត្តិសាស្ត្រពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 គាត់ត្រូវបានជម្រាបថា គាត់ត្រូវតែធ្វើដូចគ្នានោះម្តងទៀត (ទាយទំនាយ)។ បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានប្រាប់ឲ្យវាស់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយនៅពេលគាត់ធ្វើដូច្នោះ គាត់កំពុងតែសម្របសម្រួលខ្លួនជាមួយនឹងទំនាយរបស់សាការីអំពីព្រះអម្ចាស់ជ្រើសរើសក្រុងយេរូសាឡឹម។ ចាប់ពីថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 តទៅ ប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយត្រូវបានតំណាងថាជា «ថ្ងៃទាំងឡាយនៃសំឡេងរបស់ទេវតាទីប្រាំពីរ»។ «ថ្ងៃទាំងឡាយ» នៃសោរ (សំឡេង) របស់ទេវតាទីប្រាំពីរ (វេទនាទីបី) តំណាងឲ្យរយៈពេលមួយដែលក្នុងនោះ ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នឹងត្រូវបានរួមបញ្ចូលជាអចិន្ត្រៃយ៍ជាមួយមនុស្សជាតិ ដែលត្រូវក្លាយជាមនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។ កិច្ចការនោះត្រូវបានពន្យារពេលដោយការបះបោរនៃឆ្នាំ 1863 ហើយនៅថ្ងៃទី 9/11 ការបន្លឺសំឡេងរបស់ទេវតាទីប្រាំពីរ (វេទនាទីបី) បានចាប់ផ្តើមបន្លឺឡើងម្តងទៀត។

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធ ព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីដាក់ព្រះនាមរបស់ទ្រង់នៅទីនោះ ហើយ «ព្រះនាម» របស់ទ្រង់ គឺជាព្រះលក្ខណៈរបស់ទ្រង់។ ក្រុងយេរូសាឡឹម និងស៊ីយ៉ូន ត្រូវបានព្យាការីសាការីយ៉ាយោងដល់ នៅពេលលោកមានបន្ទូលថា «អញមានសេចក្តីប្រច័ណ្ឌចំពោះក្រុងយេរូសាឡឹម និងចំពោះស៊ីយ៉ូន ដោយសេចក្តីប្រច័ណ្ឌយ៉ាងខ្លាំង» ហើយបន្ទាប់មកថា «ព្រះអម្ចាស់នឹងនៅតែសម្រាលទុក្ខស៊ីយ៉ូន ហើយនឹងនៅតែជ្រើសរើសក្រុងយេរូសាឡឹម»។ ស៊ីយ៉ូនត្រូវបានសម្រាលទុក្ខ នៅពេលវាទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជា «ព្រះអ្នកសម្រាលទុក្ខ»។

ការសម្រាលទុក្ខដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្តើមនៅ 9/11
ស្របតាមព្រះគ្រីស្ទដែលបានផ្លុំលើពួកសិស្ស
បន្ទាប់ពីការយាងចុះមករបស់ទ្រង់ពីការជួបជាមួយព្រះវរបិតា
ក្រោយការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។
ការសម្ដែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំងនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០។
រដូវកាលនោះបានចាប់ផ្តើមដោយដង្វាយផ្លែដំបូងដែលបានរស់ឡើងវិញ
ហើយវាបានបញ្ចប់ដោយដង្វាយផ្លែដំបូងនៃថ្ងៃបុណ្យទី៥០
នៅពេលនោះពិភពលោកទាំងមូលបានឮសារនោះ។

> ចូរលួងលោម ចូរលួងលោមប្រជារាស្ត្ររបស់យើង
> នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។
> ចូរនិយាយដោយពាក្យលួងលោមដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបន្លឺសំឡេងប្រាប់នាងថា
> ការតស៊ូរបស់នាងបានចប់សព្វគ្រប់ហើយ
> ថាអំពើទុច្ចរិតរបស់នាងបានត្រូវអត់ទោសហើយ ពីព្រោះនាងបានទទួលពីព្រះហស្តរ
> បស់ព្រះយេហូវ៉ាទ្វេដងសម្រាប់អំពើបាបទាំងអស់របស់នាង។ អេសាយ 41:1, 2។

មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់ត្រូវបានបោះត្រា នៅពេលដែល
«អំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេត្រូវបានអត់ទោស»។
ការនេះកើតឡើងមុនច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យបន្តិច
ខណៈដែលពួកគេត្រូវបានលើកឡើងជាដង្វាយផលដំបូងបែបថ្ងៃបុណ្យទី៥០
ហើយកំពុងទទួលការចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយគ្មានកម្រិត
ដូចជាពួកសិស្សដែលត្រូវបានជានិមិត្តរូបនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០។
ការប្រោះស្រោចនៃភ្លៀងដែលបានចាប់ផ្តើមនៅ 9/11
ក្លាយជាការចាក់បង្ហូរពេញលេញនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ ដង្វាយផលដំបូងនៅ 9/11
រហូតដល់ដង្វាយផលដំបូងនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
គឺជាពេលដែលមនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់ត្រូវបានបោះត្រា
និងត្រៀមទុកជាដង្វាយមួយ ដើម្បីឲ្យត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សញ្ញា
ចាប់ពីច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យរហូតដល់ការបិទពេលសាកល្បង។
ប្រវត្តិសាស្ត្រនោះត្រូវបានតំណាងដោយខ៣ដំបូងនៃវិវរណៈ 18
ដែលប្រកាសអំពីការដួលរលំនៃបាប៊ីឡូន ជានិមិត្តសញ្ញាព្រះគម្ពីរដែលតំណាងឲ្យ
«ការទ្វេដង»។

> ហើយបន្ទាប់ពីការទាំងនេះ ខ្ញុំបានឃើញទេវតាមួយទៀតចុះមកពីស្ថានសួគ៌
> មានអំណាចដ៏ធំ; ហើយផែនដីត្រូវបានបំភ្លឺដោយសិរីល្អរបស់ទេវតានោះ។
> ហើយទេវតានោះបានស្រែកដោយឥទ្ធិពល ដោយសំឡេងខ្លាំងថា
> បាប៊ីឡូនដ៏ធំបានដួលរលំហើយ បានដួលរលំហើយ
> ហើយបានក្លាយជាទីលំនៅរបស់អារក្ស និងជាទីជំរករបស់វិញ្ញាណអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង
> និងជាទ្រុងរបស់សត្វស្លាបអសុទ្ធ និងគួរស្អប់ខ្ពើមគ្រប់ប្រភេទ។
> ដ្បិតគ្រប់ជាតិសាសន៍បានផឹកស្រានៃសេចក្តីក្រោធរបស់អំពើផិតក្បត់របស់នាង
> ហើយស្តេចទាំងឡាយនៅលើផែនដីបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ជាមួយនាង ហើយពា
> ណិជ្ជករទាំងឡាយនៅលើផែនដីបានក្លាយជាអ្នកមានដោយសារសម្បូរបែបនៃភោគ
> ឆ្ងាញ់ឆើតឆាយរបស់នាង។ វិវរណៈ 18:1–3។

ពេញមួយព្រះគម្ពីរ ការធ្វើឲ្យយុលា ឬពាក្យ មួយក្លាយជាពីរដង
បង្ហាញអំពីការសម្រេចយ៉ាងពេញលេញនៃការដួលរលំរបស់ហាប៊ីឡូនក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ។
នេះគឺជាសញ្ញាសម្គាល់របស់អាល់ផា និង អូមេហ្គា
ដែលតែងតែបង្ហាញចុងបញ្ចប់នៃរឿងមួយ ដោយប្រើដើមកំណើតនៃរឿងនោះ។
ការដួលរលំពីរដងរបស់ហាប៊ីឡូន ត្រូវបានតំណាងដោយនិម្រ៉ូដ និង បេលសាសារ។ និម្រ៉ូដ
គឺជាការចាប់ផ្តើមរបស់ហាប៊ីឡូន នៅពេលដែលវាគ្រាន់តែជាហាបិលប៉ុណ្ណោះ។
ការដួលរលំរបស់និម្រ៉ូដ តំណាងឲ្យការដួលរលំរបស់បេលសាសារ ហើយសាររបស់ទេវតាទីពីរ
និងទេវតានៃវិវរណៈជំពូកដប់ប្រាំបី គឺថា ការដួលរលំរបស់និម្រ៉ូដនៅដើមកំណើតនៃហាប៊ីឡូន
បានតំណាងការដួលរលំរបស់បេលសាសារនៅចុងបញ្ចប់ ពីព្រោះអាល់ផា និង អូមេហ្គា
តែងតែបង្ហាញចុងបញ្ចប់នៃរឿងមួយ ដោយប្រើដើមកំណើតនៃរឿងនោះ។

ប៉មរបស់នីម្រ៉ូតត្រូវបានទម្លាក់ចុះ ជានិមិត្តរូបនៃការដួលរលំរបស់គាត់
ហើយគាត់ក៏ជាគំរូបង្ហាញអំពីការដួលរលំនៃអគារភ្លោះនៅថ្ងៃទី 9/11 ផងដែរ។
ការដួលរលំរបស់បេលសាស្សារ គឺជាអក្សរដែលបានសរសេរនៅលើជញ្ជាំង
ដោយសម្គាល់ចុងបញ្ចប់នៃការគ្រប់គ្រងរយៈពេលចិតសិបឆ្នាំរបស់ហាប៊ីឡូន
ក្នុងនាមជានគរដំបូងនៃទំនាយព្រះគម្ពីរ ហើយដោយហេតុនោះ
វាក៏ជាគំរូបង្ហាញអំពីការដួលរលំរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក នៅចុងបញ្ចប់នៃ «ចិតសិបឆ្នាំ»
ជានិមិត្តរូបក្នុងអេសាយ 23 «តាមថ្ងៃរបស់ស្តេចមួយអង្គ»
ដែលតំណាងឲ្យប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់សហរដ្ឋអាមេរិក ចាប់ពីឆ្នាំ 1798
រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ អក្សរដែលបានសរសេរលើជញ្ជាំងរបស់បេលសាស្សារ
តំណាងឲ្យពេលដែលជញ្ជាំងនៃការបំបែករវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋ
ដួលរលំនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលជាចំណុចដដែលនោះឯង
ដែលនគរទីប្រាំមួយនៃទំនាយព្រះគម្ពីរបានបញ្ចប់
ដូចដែលបេលសាស្សារត្រូវបានសម្លាប់នៅយប់នោះផ្ទាល់។
អក្សរដដែលបានសរសេរនៅលើជញ្ជាំង គឺជាច្បាប់ដែលត្រូវបានសរសេរឡើង
ដែលបំផ្លាញជញ្ជាំងនៃការបំបែករវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋ នៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ។

«ប្រវត្តិសាស្ត្រ» ដែលត្រូវបានតំណាងចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ហើយបន្ទាប់មកដល់ការបិទការសាកល្បងរបស់មនុស្ស
និងគ្រោះវិនាសចុងក្រោយទាំងប្រាំពីរ
គឺជារយៈពេលប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបាននិមិត្តសញ្ញាក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ដោយការធ្វើឲ្យយុលា ឬពាក្យ កើតមានជាទ្វេដង។ ក្នុងរយៈពេលនោះ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានចាក់បង្ហូរ
ដោយចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការប្រោះបន្តិចបន្តួចចាប់ពី 9/11
រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ហើយបន្ទាប់មកមានការចាក់បង្ហូរពេញលេញ។
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានព្រះគ្រីស្ទតំណាងថាជា «ព្រះអ្នកកម្សាន្តចិត្ត»
ដែលនៅពេលទ្រង់យាងមក នឹងបង្ហាញអ្វីៗទាំងអស់ដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។

> ប៉ុន្តែព្រះជំនួយ ដែលជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះវរបិតានឹងចាត់មកក្នុងនាមខ្ញុំ
> ព្រះអង្គនោះនឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នាគ្រប់ទាំងអស់
> ហើយនឹងរំលឹកអ្នករាល់គ្នាអំពីគ្រប់ទាំងអស់ ដែលខ្ញុំបាននិយាយដល់អ្នករាល់គ្នា។
> យ៉ូហាន 14:26។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ តាមរយៈ
«ប្រេងមាស» ដែលក៏ជាអ្វីដែលហៅថា «ភ្លៀង» ផងដែរ ហើយក៏ជា
«ព្រះអង្គសម្រាលទុក្ខ» ផងដែរ។ នៅពេលដែលត្រូវបានតំណាងជា
«ព្រះអង្គសម្រាលទុក្ខ» នោះ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកំពុងសម្គាល់ការសម្ដែងពិសេសមួយនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ប្រជាជនរបស់ព្រះតែងតែបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានិច្ច
នៅពេលដែលពួកគេបានបំពេញតាមលក្ខខណ្ឌនៃដំណឹងល្អ
ប៉ុន្តែនៅក្នុងគ្រានៃការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណដ៏ពិតប្រាកដ និងបរិសុទ្ធ
«ដូចក្នុងឆ្នាំកន្លងមក» នៅពេលដែលមានការសម្ដែងដ៏ពិសេសនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
សម្រាប់រូបកាយសហគមន៍មួយ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានបង្ហាញថាជាព្រះអ្នកលួងលោម។ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត
រូបកាយសហគមន៍នោះកំពុងត្រូវបានព្រះអ្នកលួងលោមរំឭកការចងចាំរបស់ពួកគេ
ខណៈដែលទ្រង់ «នាំគ្រប់ការទាំងអស់មកដល់ការនឹកចាំ» របស់ពួកគេ។ នេះបញ្ជាក់ថា
មនុស្សទាំងនោះដែលចូលរួមក្នុងការសម្ដែងនោះ មានបទពិសោធន៍ដ៏ពិតប្រាកដ
ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកំពុងចូលរួមក្នុងសកម្មភាពនៃគំនិតរបស់ពួកគេ
ដ្បិតទ្រង់កំពុងមានឥទ្ធិពលលើដំណើរការគិត ខណៈដែលទ្រង់នាំ
«គ្រប់ការទាំងអស់មកដល់ការនឹកចាំ» របស់ពួកគេ។

ការចងចាំរបស់មនុស្ស រួមផ្សំជាមួយនឹងសមាសភាគដទៃទៀត ដូចជា ការវិនិច្ឆ័យ បញ្ញា
ហេតុផល និងមនសិការ ដើម្បីបង្កើតជាធម្មជាតិខ្ពស់នៃមនុស្ស
ដែលសាវកប៉ូលហៅថា «គំនិត»។ ធម្មជាតិខ្ពស់នេះ គឺអាចជាគំនិតខាងសាច់ឈាម
ឬក៏ជាគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

> ដោយសារគំនិតខាងសាច់ឈាមជាសត្រូវនឹងព្រះ
> ដ្បិតវាមិនចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះទេ ហើយក៏ពុំអាចចុះចូលបានដែរ។ រ៉ូម 8:7។
>
> តើនរណាបានស្គាល់ព្រះហឫទ័យនៃព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីនឹងបង្រៀនទ្រង់បាន? ប៉ុន្តែយើងមានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ១ កូរិនថូស ២:១៦។

សភាពធម្មជាតិទាបជាង ឬសាច់ឈាម ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទ
ប្រព័ន្ធអារម្មណ៍ និងប្រព័ន្ធអ័រម៉ូន ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងអារម្មណ៍ទាំងប្រាំ ដែលជាការ
«ផ្លូវចូលនៃព្រលឹង»។ សភាពធម្មជាតិខ្ពស់ជាង
ត្រូវបានរៀបចំឲ្យគ្រប់គ្រងលើសភាពធម្មជាតិទាបជាង ហើយដោយហេតុនេះ
វាត្រូវបានតំណាងជាបន្ទាយរឹងមាំ
ហើយបន្ទាយរឹងមាំនោះតែងតែស្ថិតក្រោមការវាយប្រហារពីអារម្មណ៍ទាំងប្រាំ
(សភាពធម្មជាតិទាបជាង) ហើយការវាយប្រហារទាំងនោះ
ត្រូវបានធ្វើឡើងប្រឆាំងនឹងបន្ទាយរឹងមាំ
តាមរយៈផ្លូវចូលដែលនាំចូលទៅក្នុងបន្ទាយរឹងមាំ។
នៅខាងក្នុងបន្ទាយរឹងមាំនៃសភាពធម្មជាតិខ្ពស់ជាង មានមជ្ឈមណ្ឌលបញ្ជាការ
ឬអ្វីដែល Sister White ហៅថា the citadel។ the citadel
គឺជាទីបរិសុទ្ធបំផុតនៅក្នុងទីសក្ការៈ ដែលត្រូវបានបែងចែកជាពីរផ្នែកមូលដ្ឋាន។
ទីលានខាងក្រៅគឺជាសាច់ឈាម ឬសភាពធម្មជាតិទាបជាង
ហើយដើម្បីចូលមកក្នុងទីលានខាងក្រៅ ឬក៏ដើម្បីនាំឈាមចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ

នោះត្រូវឆ្លងកាត់វាំងនន ឬរបាំងមួយ។ ទីលានខាងក្រៅស្ថិតនៅចន្លោះរវាងវាំងននទាំងពីរ។

> តាមរយៈផ្លូវថ្មី និងមានព្រះជន្មរស់ ដែលទ្រង់បានប្រោសប្រទានឲ្យយើង តាមរយៈវាំងនន គឺមានន័យថា ព្រះកាយរបស់ទ្រង់។ ហេព្រើរ 10:20។

ទីបរិសុទ្ធត្រូវបានបែងចែកជាពីរផ្នែក គឺទីលានខាងក្រៅ និងទីបរិសុទ្ធ។ ទីបរិសុទ្ធនោះក៏ត្រូវបានបែងចែកជាពីរផ្នែកដូចគ្នានឹងធម្មជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ផងដែរ។ ធម្មជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ត្រូវបានចែកចេញជាពីរផ្នែក។ ផ្នែកមួយក្នុងចំណោមនោះត្រូវបានតំណាងដោយទីបរិសុទ្ធ ហើយផ្នែកមួយទៀតដោយទីបរិសុទ្ធបំផុត។ ទីបរិសុទ្ធតំណាងឲ្យសកម្មភាពផ្នែកចិត្តដែលចាំបាច់សម្រាប់មនុស្សជាតិឲ្យអាចប្រតិបត្តិបាន ប៉ុន្តែទីបរិសុទ្ធបំផុតគឺជាតំបន់ដែលព្រះ និងមនុស្សជួបគ្នា។ ទីបរិសុទ្ធបំផុតគឺជាបន្ទប់បល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ហើយអស់អ្នកដែលបានប្រែចិត្តថ្មី ត្រូវបានអង្គុយនៅស្ថានសួគ៌ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។

> ហើយទ្រង់បានលើកយើងឡើងជាមួយគ្នា ហើយបានធ្វើឲ្យយើងអង្គុយជាមួយគ្នានៅទីស្ថានសួគ៌ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ អេភេសូរ ២:៦។

ខគម្ពីរនេះត្រូវបានដកស្រង់ចេញពីអត្ថបទមួយ ដែលនៅក្នុងខមុនៗជាច្រើន ប៉ុន្តែពិតជាស្ថិតនៅក្នុងលំហូរនៃគំនិតដដែល ព្រះយេស៊ូវគង់នៅស្ថានសួគ៌ ដូចជាប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ក៏ស្ថិតនៅទីនោះដែរ។

> ដែលទ្រង់បានប្រោសប្រទានក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលទ្រង់បានប្រោសព្រះអង្គឲ្យរស់ឡើងវិញពីក្នុងចំណោមមនុស្សស្លាប់ ហើយបានអង្គុយព្រះអង្គនៅខាងស្ដាំរបស់ទ្រង់ នៅស្ថានសួគ៌។ អេភេសូរ ១:២០

ព្រះគ្រីស្ទ និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ កំពុងអង្គុយរួមគ្នានៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត។ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់មកបានគង់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គក៏ត្រូវបានលើកឡើង និងអង្គុយនៅក្នុងបល្ល័ង្កនៃទីបរិសុទ្ធបំផុតផងដែរ។ លោកប៉ុលបញ្ជាក់ថា អស់អ្នកដែលត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងខទី៦ នោះ គឺជាអ្នកដែលបានត្រូវប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញចេញពីអំពើបាបនៅក្នុងខមុន។

> សូម្បីតែកាលយើងនៅស្លាប់ក្នុងអំពើបាបទាំងឡាយក៏ដោយ ទ្រង់បានប្រោសយើងឲ្យមានជីវិតរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (ដោយព្រះគុណ នោះអ្នករាល់គ្នាបានសង្គ្រោះហើយ) ហើយទ្រង់បានប្រោសយើងឲ្យរស់ឡើងវិញរួមគ្នា ព្រមទាំងឲ្យយើងអង្គុយរួមគ្នានៅស្ថានសួគ៌ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ អេភេសូរ 1:5, 6។

ការបំពេញយ៉ាងគ្រប់លក្ខណ៍នៃបទគម្ពីរពីព្រះគម្ពីរអេភេសូរ គឺជាសាក្សីពីរនាក់ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១ គឺអ្នកទាំងពីរដែលត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ជាទង់សញ្ញា—ប៉ុន្តែក៏ដើម្បីអង្គុយនៅក្នុងទីស្ថានសួគ៌ដែរ។ នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត

សាក្សីទាំងពីរកំពុងតំណាងមនុស្សជាតិនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ដោយផ្ទាល់ ហើយសេចក្តីរាប់ជាសុចរិតរបស់ពួកគេសម្រាប់ការអង្គុយនៅទីនោះ គឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលម្នាក់ៗកាន់កាប់។ និមិត្តសញ្ញានោះគឺជាត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់តំណាងឲ្យការដែលមនុស្សបានក្លាយជាមួយតែមួយនឹងព្រះជាតិ ហើយត្រានោះត្រូវបានតំណាងដោយការពិតដែលថា ព្រះអ្នកលួងលោម ដែលគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ កំពុងគង់នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុតនៃធម្មជាតិខ្ពង់ខ្ពស់របស់ «ពួកគេ»។ ទីបរិសុទ្ធបំផុត គឺជាបន្ទប់បល្ល័ង្ករបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាកន្លែងដែលព្រះជាតិ និងមនុស្សជាតិ ត្រូវបានបញ្ចូលរួមគ្នា ហើយវាតំណាងឲ្យព្រះវិហារនៃមនុស្ស ដែលធម្មជាតិខ្ពង់ខ្ពស់របស់វារួមមានទីបរិសុទ្ធបំផុតមួយ ជាកន្លែងដែលទាំងព្រះជាតិ និងមនុស្សជាតិ អង្គុយរួមគ្នា។

ការចាក់បង្ហូរនៃ «ព្រះកំសាន្ត» គឺជាការបិទត្រារបស់មនុស្សមួយរយសែសិបបួនពាន់នាក់ ហើយវាសម្គាល់ការផ្លាស់ប្ដូរមួយក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ពីព្រោះនៅពេលនោះ ពួកជំនុំផ្លាស់ប្ដូរពីពួកជំនុំកំពុងតស៊ូ ទៅជាពួកជំនុំមានជ័យជម្នះ។ នៅពេលនោះ វាផ្លាស់ប្ដូរពីចលនាឡាវដីកេរបស់មួយរយសែសិបបួនពាន់នាក់ ទៅកាន់ចលនាភីឡាដែលភារបស់មួយរយសែសិបបួនពាន់នាក់។ នៅពេលនោះ វាផ្លាស់ប្ដូរពីបទពិសោធន៍របស់ពួកជំនុំទីប្រាំពីរ ទៅកាន់បទពិសោធន៍របស់ពួកជំនុំទីប្រាំមួយ ហើយពួកជំនុំទីប្រាំមួយគឺពួកមីល្លេរីត។ លក្ខណៈព្យាករណ៍មួយនៃពួកជំនុំទីប្រាំមួយគឺ ភីឡាដែលភា ដូចដែលវាបានសម្រេចបំពេញតាមរយៈចលនាមីល្លេរីត នោះគឺថា វាមិនដែលជាពួកជំនុំឡើយ។ វាគ្រាន់តែជាចលនាប៉ុណ្ណោះរហូតដល់ឆ្នាំ 1856 នៅពេលដែលលោក White និងលោកស្រី White ទាំងពីរបានកំណត់អត្តសញ្ញាណចលនានោះថាជាឡាវដីកេ។ ប្រាំពីរឆ្នាំក្រោយមក ពួកជំនុំស្របច្បាប់ត្រូវបានបង្កើតឡើង។

ការផ្លាស់ប្ដូរខាងសេចក្ដីសង្គ្រោះនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ត្រូវបានជាប្រភេទសម្គាល់ទុកជាមុនដោយការផ្លាស់ប្ដូរខាងសេចក្ដីសង្គ្រោះនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ដែលបានសម្គាល់ការបើកសម្ពោធព្រះគ្រីស្ទជាមហាបូជាចារ្យ។

> «ការហូរចុះនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅថ្ងៃបុណ្យភេនទិកុស្ត គឺជាការប្រាស្រ័យពីស្ថានសួគ៌ថា ការចូលកាន់តំណែងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានសម្រេចរួចរាល់ហើយ។ ស្របតាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពីស្ថានសួគ៌មកកាន់ពួកអ្នកដើរតាមទ្រង់ ជាសញ្ញាបញ្ជាក់ថា ទ្រង់ ក្នុងនាមជាបូជាចារ្យ និងជាស្តេច បានទទួលអំណាចទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី ហើយទ្រង់ជាព្រះដែលបានតាំងឡើងលើរាស្ត្ររបស់ទ្រង់»។ កិច្ចការរបស់ពួកសាវក, ៣៨។

នៅពេលភ្លៀងចុងក្រោយត្រូវបានចាក់ស្រោចយ៉ាងគ្មានកំណត់លើមនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់ នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នោះវានឹងជា «សារទំនាក់ទំនងពីស្ថានសួគ៌» ដែលបញ្ជាក់ថា ពួកជំនុំដែលកំពុងតស៊ូបានដល់ទីបញ្ចប់

ហើយពួកជំនុំដែលមានជ័យជម្នះបានមកដល់។
ការសម្ពោធព្រះគ្រីស្ទនៅថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប ក្នុងទិសក្ការៈខាងលើ
ជានិមិត្តរូបនៃការចាក់ប្រេងតាំងលើមនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់
នៅពេលច្ហាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

ការបង្ហូរព្រះវិញ្ញាណ «ថ្ងៃបុណ្យទី៥០» ដែលសម្គាល់ថា
ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ជាព្រះអង្គដែលបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំង
នោះបានតំណាងឲ្យការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ទ្រង់ក្នុងពិធីសម្ពោធដំបូងនៅស្ថានសួគ៌
ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏បានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងនៅពេលទ្រង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកផងដែរ។
ការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទ្រង់ (9/11) រហូតដល់ថ្ងៃបុណ្យទី៥០ (ច្ហាប់ថ្ងៃអាទិត្យ)
ក៏ត្រូវបានតំណាងឡើងវិញដែរ បីឆ្នាំកន្លះបន្ទាប់ពីការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទ្រង់
ដោយសេចក្តីស្លាប់ ការបញ្ចុះ និងការរស់ឡើងវិញពិតប្រាកដរបស់ទ្រង់
(ពិធីបុណ្យផ្លែដំបូង)។ ដូច្នេះ 9/11
ត្រូវបានតំណាងទាំងនៅពេលទ្រង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក
និងទាំងនៅពេលទ្រង់រស់ឡើងវិញផងដែរ។ ការរស់ឡើងវិញជានិមិត្តរូបរបស់ទ្រង់
និងការរស់ឡើងវិញតាមពិតរបស់ទ្រង់
សម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃខ្សែទំនាយពីរដែលនីមួយៗបញ្ចប់នៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០។
ប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងពីរនេះចាប់ផ្តើមដោយការរស់ឡើងវិញនៃដង្វាយផ្លែដំបូង។

> ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញពីក្នុងចំណោមមនុស្សស្លាប់ហើយ
> ទ្រង់បានក្លាយជាផលដំបូងនៃអស់អ្នកដែលបានដេកលក់។
> ដ្បិតដោយសារមនុស្សម្នាក់ សេចក្តីស្លាប់ក៏បានមក
> ហើយដោយសារមនុស្សម្នាក់ផងដែរ ការរស់ឡើងវិញពីស្លាប់ក៏បានមកដែរ។ ពីព្រោះ
> ដូចជានៅក្នុងអាដាម មនុស្សទាំងអស់ស្លាប់យ៉ាងណា ដូច្នោះដែរ
> នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវបានធ្វើឲ្យរស់ឡើងវិញ។
> ប៉ុន្តែម្នាក់ៗតាមលំដាប់របស់ខ្លួន៖ ព្រះគ្រីស្ទជាផលដំបូង បន្ទាប់មក
> គឺអស់អ្នកដែលជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលទ្រង់យាងមក។ ១ កូរិនថូស ១៥៖២០–២៣។

ព្រះគ្រីស្ទជាតង្វាយផលដំបូងនៅពេលព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ
ដែលសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃ «រដូវបិនតិកុស្ត»
ដែលបញ្ចប់ដោយតង្វាយផលដំបូងនៃបុណ្យបិនតិកុស្ត។
ការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាស្រូវសាលីបាឡេ
ហើយស្រូវសាលីជាអ្នកទាំងឡាយដែល «បន្ទាប់មក»
«ជារបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេលព្រះអង្គយាងមក»។ អ្នកទាំងឡាយដែលជា «បន្ទាប់មក»
នៃការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជា
«ពួកអ្នកដែលជារបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេលព្រះអង្គយាងមក» ដូច្នេះហើយតំណាងឲ្យការ
ប្រមូលផ្តុំចុងក្រោយនៃព្រលឹងស្មោះត្រង់នៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ ដូចដែលបានតំណា
ងដោយព្រលឹងបីពាន់នាក់ទាំងនោះដែលត្រូវបានប្រមូលនៅថ្ងៃបិនតិកុស្ត។

ខគម្ពីរនេះក៏និយាយអំពីការរស់ឡើងវិញដោយយោងទៅតាមសេចក្តីស្លាប់ផងដែរ។
សេចក្តីស្លាប់បានចាប់ផ្តើមជាមួយអាដាម ហើយឆ្លងទៅលើមនុស្សទាំងអស់
ប៉ុន្តែវាកើតឡើង «តាម» «លំដាប់»។ ក្នុងកិច្ចការ ពេត្រុសបានកត់ត្រាថា
នៅពេលសៀវភៅយ៉ូអែលកំពុងតែបានសម្រេចនៅពេលនោះ
មនុស្សត្រូវបញ្ជូនអំពើបាបរបស់ខ្លួនទៅមុខជាមុនដល់ការជំនុំជម្រះ

ដើម្បីឲ្យអំពើហាបទាំងនោះត្រូវបានលុបចោល
នៅពេលគ្រានៃការស្រស់ស្រាយបានមកពីវត្តមានរបស់ព្រះវិញ្ញាណដ៏កំសាន្ត។
នៅពេលនោះ ព្រះគ្រីស្ទមិនបានទតមើលសៀវភៅនៃការជំនុំជម្រះ
ដើម្បីលុបចោលអំពើហាបឡើយ
ពីព្រោះការជំនុំជម្រះនៅសល់ជាងមួយពាន់ប្រាំបីរយឆ្នាំទៀតក្នុងអនាគត។

ការយោងដល់ពាក្យ «មនុស្សគ្រប់រូបតាមលំដាប់របស់ខ្លួន» ចាប់ផ្តើមពីអាដាម
ហើយដូច្នេះកំណត់អត្តសញ្ញាណការជំនុំជម្រះលើមនុស្សស្លាប់
ចាប់តាំងពីអាដាមតទៅ រហូតដល់ពេលវេលានៃការស្រស់ស្រាយមកដល់។
នៅពេលភ្លៀងចុងក្រោយមកដល់ ការជំនុំជម្រះក៏ផ្លាស់ពីពួកស្លាប់ទៅលើពួករស់។
នៅក្នុងអំឡុងពេលដែលត្រូវបានតំណាងដោយខគម្ពីរនោះ
(ចាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ រហូតដល់បុណ្យទី៥០) ចាប់ពីផលដំបូងនៃស្រូវបាឡេ
រហូតដល់ផលដំបូងនៃស្រូវសាលី
ភ្លៀងកំពុងធ្លាក់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការជំនុំជម្រះលើពួករស់
ហើយខណៈដែលភ្លៀងធ្លាក់
សារដែលត្រូវបានតំណាងដោយភ្លៀងនោះកំពុងញែកស្រូវសាលីចេញពីស្មៅក្លែង។
នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យមកដល់ ដែលជាបុណ្យទី៥០
ស្រូវសាលីមិនត្រូវបានលាយឡំជាមួយស្មៅក្លែងទៀតឡើយ
ហើយតង្វាយផលដំបូងនៃស្រូវសាលី ដែលជានំប៉័ងពីរដុំសម្រាប់លើកថ្វាយ
ត្រូវបានលើកឡើង។ ដំណើរការបន្សុទ្ធចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ក៏ត្រូវបានតំណាងនៅក្នុង ម៉ាឡាគី ៣ ផងដែរ
នៅពេលដែលអ្នកនាំសារនៃសេចក្តីសញ្ញាបរិសុទ្ធ បន្សុទ្ធ
ហើយក៏សម្អាតពួកលេវីផង ហើយទ្រង់ធ្វើដូច្នេះដោយ «ភ្លើង»។ «ភ្លើង»
គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃសារមួយ
ដូចដែលបានតំណាងដោយអណ្តាតភ្លើងនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០។
ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលកំពុងពិចារណានេះ ការញែកចេញនៃមនុស្សពីរប្រភេទ
ដែលបង្កើតបានមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់
ជានំប៉័ងលើកថ្វាយពីរដុំដែលត្រូវបានតំណាងដោយផលដំបូងនៃបុណ្យទី៥០ នោះ
ត្រូវតែបានដុតឲ្យឆ្អិនល្អទាំងស្រុង
ពីព្រោះពួកគេជាតង្វាយតែមួយគត់ដែលរួមបញ្ចូលនូវនិមិត្តរូបនៃអំពើហាប។

នំប៉័ងរលកទាំងពីរនោះមានដំបែ ហើយដំបែជានិមិត្តរូបនៃអំពើហាប។
ដំបែនោះត្រូវបានបំផ្លាញក្នុងភ្លើងនៃឡ
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយភ្លើងរំលាយសម្អាតរបស់ទូតនៃសេចក្តីសញ្ញា។ អេសាយ
ក្នុងជំពូកម្ភៃប្រាំពីរ កំណត់សម្គាល់អំពីការជជែកដេញដោលមួយដែលចាប់ផ្តើមនៅ
9/11 ដែលគាត់ហៅថា «ថ្ងៃនៃខ្យល់ខាងកើត»។ បទគម្ពីរនោះបង្រៀនថា
គឺតាមរយៈការជជែកដេញដោលនោះហើយ
ដែលអំពើហាបរបស់អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានធ្វើការលោះ។ «ការជជែកដេញដោល»
នោះគឺរវាងសារព្រះបន្ទូលភ្លៀងក្រោយដ៏ពិត
និងសារព្រះបន្ទូលភ្លៀងក្រោយក្លែងក្លាយទាំងអស់ផ្សេងទៀតដែលមានស្រាប់។
សារមួយគឺជា «ភ្លើង» ហើយ «ភ្លើង»
នោះហើយដែលទូតនៃសេចក្តីសញ្ញាប្រើដើម្បីសម្អាត និងបោសជម្រះ។
ការជជែកដេញដោលអំពីសារភ្លៀងក្រោយ

ដកយកដំបចៃញេពីតង្វាយស្រូវសាលីជាផលដំបូងនថៃ្ងបុណ្យទីហាសិប ដលែត្រូវបានលើកឡើងនៅចុងបញ្ចប់ថ្ងៃអោទិត្យ។ មួយសនែសសែិបបួនពាន់នាក់ គឺជាតង្វាយស្រូវសាលីជាផលដំបូងនថៃ្ងបុណ្យទីហាសិប ដលែឈ្នះដោយសារការរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ និងការបរិសុទ្ធដោយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ពីព្រោះ ទោះបីជាព្រះបន្ទូលជាអ្វីដលែធ្វើឲ្យបរិសុទ្ធក៏ដោយ ក៏វាធ្វើដូចន្នោះបានតនែៅពលេព្រះបន្ទូលត្រូវបានបញ្ជូនជាសារប៉ុណ្ណោះ។ ការបង្ហាញសារនោះអនុញ្ញាតឲ្យមួយសនែសសែិបបួនពាន់នាក់រស់ ហើយការបង្ហាញសារភ្លៀងក្រោយក្លងែក្លាយមួយ បង្កើតសចេក្តីស្លាប់។

> ហើយពួកគេបានឈ្នះលើវា ដោយសារព្រះលោហិតនកៃូនចៀម ហើយដោយសារពាក្យនសៃក្ខីភាពរបស់ពួកគេ; ហើយពួកគេមិនបានស្រឡាញ់ជីវិតរបស់ខ្លួន ដល់ថ្នាក់ខ្លាចសចេក្តីស្លាប់ឡើយ។ វិវរណៈ 12:11។

មួយសនែបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់នោះ ដើរតាមព្រះគ្រីស្ទក្នុងការឈ្នះដូចដលែទ្រង់បានឈ្នះ ពីព្រោះតាមន័យទំនាយ ពួកគេដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ។

> អ្នកទាំងនេះហើយ ដលែមិនបានកខ្វក់ជាមួយនឹងស្ត្រីៗ ដ្បិតពួកគេជាព្រហ្មចារី។ អ្នកទាំងនេះហើយ ដលែដើរតាមកូនចៀម ទៅគ្រប់ទីកន្លងែដលែទ្រង់យាងទៅ។ អ្នកទាំងនេះត្រូវបានលោះចញេពីក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងឡាយ ឲ្យធ្វើជាផលដំបូងថ្វាយដល់ព្រះ និងដល់កូនចៀម។វិវរណៈ 14:4។

នៅទីនេះ ក្នុងខទីបួន នវៃិវរណៈ ជំពូក១៤ មនុស្សមួយសនែបួនម៉ឺនបួនពាន់ ត្រូវបានកំណត់ថាជា «ផលដំបូង»។ ពួកគេក៏ត្រូវបានកំណត់ថាជា «ព្រហ្មចារី» ផងដរែ ហើយការបំផុសគំនិតបានជូនដំណឹងដល់យើងថា ពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីព្រហ្មចារីដប់នាក់ ក្នុងម៉ាថាយ ជំពូក២៥ បង្ហាញអំពីបទពិសោធន៍របស់ប្រជាជនអាដវនេទីស្ត។ ពួកគេមិនត្រឹមតជែា «ព្រហ្មចារី» ប៉ុណ្ណោះទេ ពួកគេក៏មិន «សៅហ្មងដោយស្ត្រី» ដរែ ពីព្រោះដំណើរការនកៃារសាកល្បង និងការញកែចញេ ដលែបានបង្កើតមនុស្សមួយសនែបួនម៉ឺនបួនពាន់ បានបង្កើតការបងែចកែមួយរវាងមនុស្សមួយសនែបួនម៉ឺនបួនពាន់ និងសាសនាក្លងែក្លាយ «ទាំងអស់»។ «អ្នកទាំងនេះ» ដើរតាមកូនចៀមទៅគ្រប់ទីកន្លងែដលែទ្រង់យាងទៅ ហើយជាតង្វាយផលដំបូង ពួកគេត្រូវតដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងការសុគត ការបញ្ចុះសព និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។

ក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ជំពូកទីដប់មួយ ខទីដប់មួយ សាក្សីទាំងពីរដលែត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សញ្ញា ត្រូវបានសម្លាប់មុនសិន បន្ទាប់មក ក្នុងរយៈពលេបីថ្ងកៃន្លះ ពួកគេត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញជាតង្វាយផលដំបូង ដូចជាព្រះគ្រីស្ទដរែ។ តង្វាយផលដំបូង ដលែបានជា និងជាព្រះគ្រីស្ទ នោះ រួមមានការបង្ហូរព្រះលោហិតនសៃចេក្តីសញ្ញា ដើម្បីលោះអស់អ្នកដលែបានក្ស័យធន ដោយសារបទពិសោធន៍ឡាវឌីស។ ក្នុងខមួយ (ខទីបួន) សចេក្តីសង្ខបេដ៏ខ្លីនេះអំពីបន្ទាត់នានានពៃន្លឺទំនាយ

ដែលទាក់ទងនឹងមួយសែនសែសិបបួនពាន់ ត្រូវបានបង្ហាញចេញ។
ហើយវាត្រូវបានបង្ហាញចេញនៅក្នុងវិវរណៈ 144 ដោយព្រះហស្តរបស់ Palmoni
ជាអ្នករាប់ចំនួនដ៏អស្ចារ្យ។ ការធ្វើឲ្យទ្វេដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
តំណាងឲ្យប្រវត្តិនៃភ្លៀងចុងក្រោយ ហើយភ្លៀងចុងក្រោយនោះគឺជាកន្លែង
និងពេលដែលព្រះវិញ្ញាណជំនួយ ត្រូវបានចាក់បង្ហូរមកលើប្រជាជនរបស់ព្រះ។

> តើជើងរបស់អ្នកដែលនាំដំណឹងល្អ មកលើភ្នំទាំងឡាយ មានសោភ័ណភាពយ៉ាងណា
> គឺអ្នកដែលប្រកាសសេចក្ដីសុខសាន្ត អ្នកដែលនាំដំណឹងល្អនៃការល្អ
> អ្នកដែលប្រកាសសេចក្ដីសង្គ្រោះ អ្នកដែលនិយាយទៅកាន់ស៊ីយ៉ូនថា
> «ព្រះរបស់អ្នកទ្រង់សោយរាជ្យ!» ពួកអ្នកយាមរបស់អ្នកនឹងលើកសំឡេងឡើង
> ពួកគេនឹងច្រៀងរួមគ្នាដោយសំឡេងតែមួយ ពីព្រោះពួកគេនឹងឃើញផ្ទាល់ភ្នែក
> នៅពេលដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងនាំស៊ីយ៉ូនមកវិញ។ ចូរផ្ទុះឡើងដោយអំណរ
> ចូរច្រៀងរួមគ្នា ឱទីកន្លែងហាក់បាក់បែកទាំងឡាយនៃក្រុងយេរូសាឡឹម
> ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានកម្សាន្តចិត្តប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់
> ហើយទ្រង់បានប្រោសលោះក្រុងយេរូសាឡឹម។
> ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានលាតបង្ហាញព្រះពាហុបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់
> នៅចំពោះមុខប្រជាជាតិទាំងអស់
> ហើយគ្រប់ចុងផែនដីនឹងឃើញសេចក្ដីសង្គ្រោះនៃព្រះរបស់យើង។ ចូរចេញទៅ
> ចូរចេញទៅ ចូរចាកចេញពីទីនោះ កុំប៉ះពាល់អ្វីដែលមិនស្អាតឡើយ
> ចូរចេញពីកណ្ដាលនាង ចូរបានបរិសុទ្ធ
> អស់អ្នកដែលកាន់គ្រឿងបរិក្ខាររបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ អេសាយ ៥២៖៧–១១។

ស៊ីយ៉ូន H6726 គឺដូចគ្នានឹង H6725 ដែលមានន័យថា «អារម្មណ៍នៃភាពលេចធ្លោ;
សសរសម្គាល់ ឬសសរណែនាំដ៏វិមាន៖ – ទីសម្គាល់, ចំណងជើង, សញ្ញាសម្គាល់ផ្លូវ»។
ស៊ីយ៉ូន គឺជានិមិត្តរូបនៃទង់សញ្ញារបស់មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់
ហើយក្នុងបទគម្ពីរនោះ ពួកគេបានទទួលភ្លៀងចុងក្រោយរួចហើយ
ពីព្រោះពួកគេបានប្រកាស និងបង្ហាញដំណឹងល្អនៃសេចក្ដីសុខសាន្តរួចហើយ។
ដូចដែលបញ្ជាក់ជាក់លាក់ដល់ការពិតនោះដែរ គឺពួកគេឃើញ «ភ្នែកទល់ភ្នែក»
ដែលតំណាងឲ្យពួកសិស្សនៅថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប
ពីព្រោះដប់ថ្ងៃមុនថ្ងៃបុណ្យទីហាសិបតំណាងឲ្យរយៈពេលនៃការរួបរួម។ ព្រះអម្ចាស់
«បាន» (តំណាងឲ្យកាលអតីត)
បានសម្រេចហើយនូវបីប្រការសម្រាប់អ្នកដែលនាំមកនូវដំណឹងល្អ។ ទ្រង់បាន
«កម្សាន្តចិត្តប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់», «បានលោះក្រុងយេរូសាឡិម» ហើយ «បានបើកបង្ហាញព្រះពាហុដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់នៅចំពោះភ្នែកនៃអស់ទាំងប្រជាជាតិនានា»។

ទ្រង់បាន «លួងលោម» ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃទី 9/11 ដោយសម្គាល់ថា
ជាការចាប់ផ្ដើមនៃដំណើរការសាកល្បងនៃ ម៉ាឡាគី ជំពូក ៣
ដែលបញ្ចប់នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ចូលជាធរមាន
នៅពេលដែលទ្រង់លើកបដាសញ្ញានៃតង្វាយផលដំបូង
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយការធ្វើឲ្យ «ព្រះហស្តបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់លាតត្រដាង
នៅចំពោះភ្នែកនៃគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់»។ ទ្រង់លួងលោម ប្រោសលោះ
ហើយលើកស្ទួយមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។ នៅថ្ងៃទី 9/11 ទ្រង់លួងលោម
ហើយចាប់ផ្ដើមដំណើរការបន្សុទ្ធ
ដែលក្នុងនោះទ្រង់ប្រោសលោះប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់

ហើយបន្ទាប់មកលើកពួកគេឡើងជាបដាសញ្ញា ឬដូចដែល ម៉ាឡាគី បានមានប្រសាសន៍ថា «តង្វាយរបស់យូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម នឹងគាប់ព្រះហឫទ័យ» «ដូចនៅក្នុងថ្ងៃបុរាណ»។

> ហើយទ្រង់នឹងគង់អង្គុយដូចជាអ្នកចម្រាញ់ និងបន្សុទ្ធប្រាក់;
> ទ្រង់នឹងបន្សុទ្ធកូនចៅលេវី ហើយជំរះពួកគេដូចជាមាស និងប្រាក់
> ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយសេចក្តីសុចរិត។
> នោះតង្វាយរបស់យូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់
> ដូចក្នុងថ្ងៃបុរាណ និងដូចក្នុងឆ្នាំមុនៗ។ ម៉ាឡាគី 3:3, 4.

យើងនឹងបញ្ចប់ការពិចារណារបស់យើងអំពីពាក្យ «តើយូរប៉ុណ្ណា» ក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

> «“ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់កាន់ចង្អុលវាយស្រូវ
> ហើយទ្រង់នឹងសម្អាតលានស្រូវរបស់ទ្រង់ឲ្យស្អាតទាំងស្រុង
> ហើយប្រមូលស្រូវសាលីរបស់ទ្រង់ចូលក្នុងឃ្លាំង។” ម៉ាថាយ 3:12។
> នេះជាគ្រាមួយក្នុងចំណោមគ្រានៃការបន្សុទ្ធ។ ដោយព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត
> អង្កាមកំពុងត្រូវបានបំបែកចេញពីស្រូវសាលី។ ព្រោះពួកគេពោរពេញដោយអំណួត
> និងចាត់ខ្លួនឯងថាសុចរិតពេក មិនព្រមទទួលការកែតម្រូវ ហើយស្រឡាញ់លោកិយពេក
> មិនព្រមទទួលយកជីវិតនៃភាពរាបទាប ទើបមនុស្សជាច្រើនបានបែរចេញពីព្រះយេស៊ូវ។
> មនុស្សជាច្រើននៅតែកំពុងធ្វើដូចគ្នានេះ។
> ព្រលឹងទាំងឡាយសព្វថ្ងៃកំពុងត្រូវបានសាកល្បង
> ដូចសិស្សទាំងនោះក្នុងសាលាប្រជុំនៅកាពើណិមដែរ។
> នៅពេលសេចក្តីពិតត្រូវបាននាំមកប៉ះពាល់ដល់ចិត្ត
> ពួកគេឃើញថាជីវិតរបស់ពួកគេមិនស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទេ។ ពួកគេឃើញថា
> ខ្លួនត្រូវការការផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងមួយនៅក្នុងខ្លួនឯង;
> ប៉ុន្តែពួកគេមិនសុខចិត្តទទួលយកកិច្ចការដែលបដិសេធខ្លួនឯងនោះទេ។ ដូច្នេះ
> ពួកគេខឹងនៅពេលអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រូវបានបើកបង្ហាញ។
> ពួកគេចាកចេញទៅទាំងមានចិត្តអន់ចិត្ត
> ដូចដែលសិស្សទាំងនោះបានចាកចេញពីព្រះយេស៊ូវ ដោយរអ៊ូរទាំថា
> «ពាក្យនេះពិបាកណាស់; តើនរណាអាចស្តាប់បាន?»” The Desire of Ages, 392.»